

PHÂN TÍCH VÀ BÌNH GIẢNG ĐOẠN TRÍCH TÌNH YÊU VÀ THÙ HẬN (TRÍCH RÔ-MÊ-Ô VÀ GIU-LI-ÉT) CỦA UY-LI-AM SÉCH-XPIA

1. Dàn ý phân tích đoạn trích “Tình yêu và thù hận” (Trích Rô - mê - ô và Giu - li - ét) của Uy-li-am Séch-xpia

a. Mở bài

- Giới thiệu sơ lược về cuộc đời và sự nghiệp của Uy-li-am Séch-xpia.
- Rô-mê-ô và Giu-li-ét là vở bi kịch kinh điển về tình yêu, là kiệt tác văn học ra đời dựa trên mối thù hận có thực của hai dòng họ Môn-ta-giu và Ca-piu-lét tại I-ta-li-a thời trung cổ.
- Tình yêu và thù hận trích trong lớp hai, hồi II của vở kịch là những lời tâm sự tận đáy lòng của đôi trai tài gái sắc, hai trái tim cùng hướng về thứ tình yêu đích thực, sẵn sàng từ bỏ, vượt qua những rào cản thù hận dòng họ để đến bên nhau.

b. Thân bài

- Tình yêu của Rô-mê-ô và Giu-li-ét:
 - + Là tình yêu trên nền thù hận, với Giu-li-ét sự thù hận của hai dòng họ được nhắc đến như một nỗi sợ, nỗi ám ảnh thường trực.
 - + Với Rô-mê-ô chàng luôn mang tâm thế sẵn sàng, vượt lên trên thù hận với thái độ quyết đoán, sẵn sàng từ bỏ cả tên họ, từ bỏ cả dòng tộc vì tình yêu với Giu-li-ét, nhưng chàng lại băn khoăn và e dè vì chưa xác định được tình yêu của Giu-li-ét.
 - Những lời muốn ngỏ của hai nhân vật thông qua màn độc thoại nội tâm:
 - + Rô-mê-ô với sáu lời thoại:
 - Bối cảnh: Đêm khuya thanh vắng, tĩnh mịch có ánh trăng, có những vì tinh tú, phù hợp để giải bày tâm sự.
 - Rô-mê-ô có những lời tán dương đầy si mê cho Giu-li-ét ví nàng như "mặt trời" với nhiều ẩn ý.
 - Vẻ đẹp của người con gái trẻ trung, rực rỡ, vẻ đẹp ấy giống như ánh dương ấm áp sáng chói tâm hồn chàng.
 - Vẻ đẹp của nàng tỏa ra thứ ánh sáng cạnh tranh với thiên nhiên, thậm chí lấn át của ánh trăng khiến cho nó trở nên nhợt nhạt xanh xao.
 - Xuất phát từ thần thoại La Mã về mặt trăng, mà bản thân Rô-mê-ô lại ao ước một tình yêu thực tế, tươi đẹp gần sát với trần thế -> Giu-li-ét phải xứng đáng với hình tượng mặt trời ấm áp.
 - Giu-li-ét lại xuất lúc chàng rơi vào tuyệt vọng, chính tình yêu của nàng đã hồi sinh tâm hồn chàng.
 - > Chính Giu-li-ét đã mang đến sức mạnh, củng cố nguồn sống, là sự hiện diện tuyệt đối cần thiết trong cuộc đời chàng.
 - Ví mắt nàng như vì tinh tú.
 - > Chủ nghĩa nhân văn thời Phục Hưng, vẻ đẹp của con người đã được tôn vinh để sánh ngang với vẻ đẹp của vũ trụ, thổi bùng lên ngọn lửa yêu đương mãnh liệt ở Rô-mê-ô.
 - + Giu-li-ét với 3 lời thoại:

- "Ôi chào", cảm xúc chất chứa dồn nén ở trong ấy, đó là tình cảm gói ghém dành cho mối tình đầu tiên của mình, nhưng cũng là tiếng thở dài lo lắng, là nỗi băn khoăn của nàng về tình yêu của Rô-mê-ô.
- Đề ra giải pháp là một trong hai người họ phải từ bỏ dòng họ, có thể thấy rằng tình yêu của Giu-li-ét dành cho Rô-mê-ô là vô cùng lớn lao, là lời mách bảo chân thành của trái tim.
- Dùng lý lẽ để bảo vệ, biện minh cho việc từ bỏ dòng họ vì tình yêu "Chỉ có tên họ ... đổi lấy cả em đây!".

-> Dường như Giu-li-ét đã không còn là cô bé 14 tuổi nữa mà đã vượt trưởng thành, chín chắn.

- Cuộc chạm mặt trực tiếp để bày tỏ tình cảm:

+ Giu-li-ét:

- Luôn ám ảnh nỗi sợ hãi thường trực, nàng luôn gợi nhắc về mối thù của hai đại gia tộc mà hiện thân của nỗi lo lắng ấy chính là bức tường đá.
- Bức tường đá bảo vệ dòng họ khỏi sự đột nhập của những kẻ có ý đồ bất chính, là sự ngăn cách ở tình yêu, là rào cản, là mối thù sâu đậm của hai dòng họ, nó còn là biểu tượng cho nỗi lo lắng của Giu-li-ét về tình yêu của Rô-mê-ô.

+ Rô-mê-ô:

- Suy nghĩ của Rô-mê-ô lại thoáng và nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lập tức khẳng định chàng sẵn sàng từ bỏ tên họ để xóa bỏ mối thù.
- Xóa tan mọi băn khoăn lo lắng của Giu-li-ét về tình yêu của chàng bằng cách khẳng định chắc chắn về tình yêu mãnh liệt dành cho nàng.
- Hình bóng bức tường trở thành đòn bẫy, là công thức chính minh cho tình yêu của Rô-mê-ô.

c. Kết bài

Khẳng định lại giá trị nội dung tư tưởng của đoạn trích.

2. Phân tích đoạn trích "Tình yêu và thù hận" (Trích Rô - mê - ô và Giu - li - ét) của Uy-li-am Sếch-xpia

William Shakespeare là nhà thơ nhà viết kịch nổi tiếng của thời kì phục hưng, ông có tầm lòng nhân đạo sâu sắc đây là lý do ông viết lên những tác phẩm thiên tài của mình, ông để lại cho người đọc nhiều cảm xúc trong những tác phẩm của mình tiêu biểu trong những tác phẩm đó là bài tình yêu và thù hận.

Tình yêu của Rô-mê-ô và Giu-li-ét đã nảy nở và vượt qua những sự thù hận đối lập giữa hai gia đình và hai dòng họ, tình yêu của họ lớn lao, và nảy nở trong đêm lễ hội, cuộc gặp gỡ đã làm cho hai người nảy sinh tình cảm, khi biết được sự thù hận giữa hai dòng họ, tình yêu của họ ngày càng lớn hơn, khi bị ngăn cản nhưng với một trái tim đẹp hai người đã vượt qua hết những ngăn cản và đến với nhau như một chân lý sống của cuộc đời. Tình yêu đã lớn lên và nó vượt qua mọi sự ngăn cản xiềng xích của mọi người, lễ cưới của hai người được tổ chức bí mật ở nhà thờ, và nhà thờ là nơi đã chấp nhận tình yêu của họ.

Tình yêu đã làm chàng quên đi rằng vì mối thù truyền kiếp chàng có thể bị giết chết nếu bị người nhà Ca-piu-lét bắt. Khát vọng yêu là khát vọng của muôn đời và của mọi dân tộc. Trong văn học Việt Nam, nàng Kiều dám vượt qua hàng rào lễ giáo phong kiến: "Xăm xăm

băng lối vườn khuya một mình” để đến vườn Lãm Thuý thề nguyện cùng chàng Kim trong một đêm trăng:

“Vàng trắng vàng vạc giữa trời,

Đình ninh hai miệng một lời song song”

Bên khung cửa sổ tràn đầy ánh trăng trong vườn nhà Ca-piu-lét, Rô-mê-ô và Giu-li-ét vượt qua mối thù địch của hai dòng họ cũng thề nguyện cùng nhau với những lời tha thiết. Cuộc thề hẹn dưới trăng của Rô-mê-ô và Giu-li-ét đã đánh thức khát vọng sống của cả thời đại. Tình yêu của họ đã chứng tỏ những thế lực và xiềng xích của những hủ tục, thành kiến của mối quan hệ phong kiến đã dần mất tác dụng. Nó đang bị phá bỏ hoặc tự tan rã. Thời đại trung cổ đã qua đi, con người đã được giải phóng khỏi những quy tắc hà khắc vô lí. Lời của Rô-mê-ô đã trực tiếp thể hiện điều này, “Tôi vượt được tường này là nhờ đôi cánh nhẹ nhàng của tình yêu; mấy bức tường đá ngăn sao được tình yêu; mà cái gì tình yêu có thể làm là tình yêu dám làm...”. Cuộc đối thoại giữa Rô-mê-ô và Giu-li-ét trong đoạn trích đã khẳng định rằng tình yêu có thể vượt lên tất cả. Và chỉ tình yêu có quyền lên tiếng trong trái tim hai người đang yêu. Tuy đoạn trích không có những xung đột đầy kịch tính như các hồi kịch khác nhưng tính kịch vẫn được thể hiện rất rõ qua ngôn ngữ và hành động kịch, đó là hoàn cảnh đầy bất trắc, là cảm xúc yêu thương mãnh liệt, là những bản khoán trước sự trái ngang của tình yêu.

Sự thù hận làm cho học bối rối trong cuộc gặp gỡ chàng trai thì đang nói ghét cái tên của tôi, còn Giu-li-ét thì bối rối và lo lắng cho tình yêu của mình, chàng trai đã dứt khoát từ bỏ dòng họ của mình để đến với tình yêu chân chính, cả hai người đều bỏ qua những thù hận để bù đắp xây dựng tình yêu của mình. Dù lòng thù hận có lớn nhưng tình yêu của họ rất lớn lao họ vẫn rất quyết liệt để bù đắp cho tình yêu của mình. Thù hận không làm mất đi tình yêu đẹp của họ mà nó làm cho học có niềm tin về tình yêu hơn, sự hi sinh của họ thật vô cùng đáng quý tình yêu của họ là bất tử.

Lòng thù hận không được xóa bỏ, nhưng tình yêu đang dần cảm hóa những lòng thù hận đó, nó đang xen vào tâm hồn những con người nơi đây và áp ủ bao niềm tin và cả những hi vọng đang bùng cháy trong con người họ lòng thù hận khó xóa đi được, nó trở thành một sự giao tranh mà hai bên nhất định phải có một bên thắng và một bên thua nhưng tình yêu lớn lao của hai người đã vượt qua những cái gọi là trật tự để thắng được sự thù hận để đến được với nhau. Tình yêu thật lớn lao, nó có thể cảm hóa tất cả, và cả những cái gọi là khó khăn và gian nan nhất nó cũng có thể vượt qua.

Nỗi đau đớn trong bi kịch tình yêu của hai người khi hai người phải có những quyết định để trả thù cho dòng họ của mình, Rô-mê-ô phải giết Ti-ban để trả thù cho dòng họ của mình. Giu-li-ét đau khổ vì biết được sự thật là người giết anh con bác mình chính là chồng của mình. Đây là những tình huống bi kịch của tình yêu giữa hai dòng họ, hai người đang lâm vào những tình cảnh hết sức éo le một bên là tình cảm gia đình một bên là tình yêu, họ phải quyết định và đưa ra, nhưng nó thật khó khăn đối với hai người khi đó đều là quyết định giữa một mất một còn, sự trả thù nó là sự mất mát lớn lao, khi tình thù hận giữa hai dòng họ ngày càng được lên cao, nó đang cảm hóa những con người có tấm lòng thù hận. Tình yêu của hai người đang phải đối mặt với những éo le của hoàn cảnh, vì vậy họ thật đau đớn khi biết được những sự thật rất nghiệt ngã và họ quyết định dứt khoát khi đưa ra những quyết định của mình.

Với một giọng văn thấm đẫm chất thơ và cảm hứng lãng mạn, Séch-xpia đã tạo nên một đêm trăng thề hẹn thật trữ tình. Tình yêu trong sáng thuần khiết của đôi trẻ đặt bên cạnh mối thù hận truyền kiếp làm cho mối thù ấy trở nên vô nghĩa và mang đầy tính chất phản nhân văn. Ngôn ngữ kịch của Séch-xpia vốn rất giàu nhạc tính và hình ảnh với những lối ví

von so sánh rất gợi cảm, nhất là những câu Rô-mê-ô miêu tả vẻ đẹp của nàng Giu-li-ét. Mặc dù đã dịch sang văn xuôi nhưng đó vẫn là những câu văn uyển chuyển, gợi cảm và thấm đẫm chất thơ. Ngôn ngữ đối thoại giữa Rô-mê-ô và Giu-li-ét tràn đầy tình yêu thương, nó thể hiện sự đồng điệu tâm hồn của hai người trẻ tuổi. Chỉ một lần gặp nhau với thời gian ngắn ngủi nhưng dường như họ đã hiểu hết những điều người kia muốn nói.

Tình yêu của Rô-mê-ô và Giu-li-ét tuy gặp nhiều trở ngại nhưng họ đều đã dũng cảm vượt qua, và đến cái chết cũng không chia lìa được họ. Cái chết của hai người đã thức tỉnh và hoá giải được mối thù của hai dòng họ. Tình yêu của họ đã làm được điều mà chính quyền lực của Vương chủ thành Vê-rô-na cũng không làm được. Mối tình Rô-mê-ô và Giu-li-ét đã trở thành một huyền thoại tình yêu thật đẹp, là tình yêu lí tưởng cho toàn nhân loại. Cho đến nay con người vẫn khao khát một tình yêu như thế.

3. Bình giảng về đoạn trích “Tình yêu và thù hận” (Trích Rô – mê – ô và Giu – li – ét) của Uy-li-am Sếch-xpia

Rô-mê-ô và Giu-li-ét là vở bi kịch nổi tiếng gồm 5 hồi bằng thơ xen lẫn văn xuôi, nội dung dựa trên một câu chuyện có thật về mối hận thù truyền kiếp giữa hai dòng họ Môn-ta-giuhu và Ca-piu-lét ở thành phố Vê-rô-na nước Ý thời trung cổ. Bi kịch bắt đầu từ tình yêu sét đánh giữa chàng Rô-mê-ô và nàng Giu-li-ét, hai đứa con của hai dòng họ thù nghịch. Bất chấp mọi trở lực, họ đến với nhau bằng trái tim nồng nhiệt, đắm say. Để có thể chạy trốn cùng người yêu, Giu-li-ét đã chấp nhận làm theo kế hoạch của tu sĩ Lâu-rân là uống thuốc ngủ giả chết để chờ Rô-mê-ô đến đón tại hầm mộ nhà nàng. Vì sự chậm trễ của người báo tin và sự hiểu lầm của người nhà Rô-mê-ô nên chàng tưởng là nàng đã chết. Đau đớn khôn cùng, Rô-mê-ô đã uống thuốc độc tự tử bên cạnh người yêu. Tỉnh dậy, thấy Rô-mê-ô đã chết, Giu-li-ét liền rút con dao mà chàng luôn mang theo bên người để quỳ sinh. Cái chết bi thảm của đôi trai tài gái sắc đã làm cho mọi người rung động và thức tỉnh. Mối thù dai dẳng tưởng không bao giờ có thể hoá giải được giữa hai dòng họ đã bị xoá bỏ. Họ cùng nhau dựng một tượng đài bằng vàng để mãi mãi ca ngợi tình yêu trong sáng, thủy chung của cặp tình nhân nổi tiếng này.

Đoạn trích Tình yêu và thù hận kể về cảnh Rô-mê-ô sau cuộc gặp gỡ với Giu-li-ét ở dạ hội hoá trang tại nhà nàng, chờ lúc đêm khuya đã quay trở lại, leo lên bức tường đối diện với phòng ngủ của Giu-li-ét để thổ lộ lòng mình. Sếch-xpia đã miêu tả tuyệt vời tâm trạng của hai người trẻ tuổi vừa bị trúng mũi tên của thần Ái tình Cupid. Mối thù truyền kiếp của hai dòng họ không thể ngăn cản tình yêu mãnh liệt ấy. Thái độ của tác giả là đồng tình và ca ngợi, bởi: Ca ngợi tình yêu chân chính của con người cũng chính là khẳng định con người.

Rô-mê-ô choáng váng trước vẻ đẹp thánh thiện của Giu-li-ét nên trái tim đã thôi thúc chàng quay trở lại khu vườn nhà nàng, dẫu biết rằng điều đó là vô cùng nguy hiểm. Đúng lúc ấy, Giu-li-ét cũng đến bên cửa sổ trông xuống khu vườn để thổ lộ lòng mình. Chúng ta hãy nghe Rô-mê-ô bày tỏ cảm xúc thật lãng mạn mà cũng thật chân thành khi nhìn thấy Giu-li-ét. Trước đôi mắt của kẻ si tình thì vẻ đẹp của cô gái mình yêu là tuyệt vời hơn tất cả: ... Ánh sáng nào vừa loé trên cửa sổ kia? Đấy là phương đông, và nàng Giu-li-ét là mặt trời! Vầng dương đẹp tươi ơi, hãy hiện lên đi... Đấy là người ta quý. Ôi! Đấy là người ta yêu! Ôi, giá nàng biết nhỉ!... Vẻ rực rỡ của đôi gò má nàng sẽ làm cho các vì tinh tú ấy phải hổ ngươi, như ánh sáng ban ngày làm cho đèn nến phải thẹn thùng; còn cặp mắt nàng trên bầu trời sẽ rọi khắp không gian một làn ánh sáng tung bừng đến nỗi chim chóc sẽ lên tiếng hót vang... Hỡi nàng tiên lộng lẫy, hãy nói nữa đi! Bởi đêm nay, nàng toả ánh hào quang, trên đầu ta, như một sứ giả nhà trời có cánh, đang cười những áng mây lững lờ lướt nhẹ trên không trung, khiến những kẻ trần tục phải cố ngước đôi mắt... lên mà chiêm ngưỡng.

Khi Giu-li-ét nghĩ đến Rô-mê-ô thì điều đầu tiên khiến nàng băn khoăn là mối thù lâu đời giữa hai dòng họ, nhưng mối thù ấy không thể ngăn cản nàng đến với tình yêu, với người yêu: Ôi, Rô-mê-ô, chàng Rô-mê-ô! Sao chàng lại là Rô-mê-ô nhỉ? Chàng hãy khước từ cha chàng và từ chối dòng họ của chàng đi; hoặc nếu không thì chàng hãy thề là yêu em đi, và em sẽ không còn là con cháu nhà Ca-piu-lét nữa.

Tình yêu sét đánh khiến hai người sống trong tâm trạng bay bổng, say đắm, tuy nhiên ở họ vẫn còn sự dẫn dắt sáng suốt của lí trí. Những diễn biến trong tâm trạng Giu-li-ét chứng tỏ Séch-xpia đã miêu tả tuyệt vời người thiếu nữ đang yêu: Chỉ có tên họ chàng là thù địch của em thôi. Nếu chẳng phải là người họ Môn-ta-ghiu thì chàng cũng vẫn cứ là chàng. Môn-ta-ghiu là cái gì nhỉ? Đó đâu phải là bàn tay, hay bàn chân, hay cánh tay, hay mặt mũi, hay một bộ phận nào đấy của cơ thể con người. Chàng ơi! Hãy mang tên họ nào khác đi! Cái tên đó có nghĩa gì đâu? Bông hồng kia, giá chúng ta gọi bằng một tên khác thì hương thơm cũng vẫn ngọt ngào. Vậy nếu chàng Rô-mê-ô chẳng mang tên Rô-mê-ô nữa, thì mười phen chàng vẫn vẹn mười... Rô-mê-ô chàng ơi, chàng hãy vứt bỏ tên họ của chàng đi; chàng hãy đem tên họ ấy, nó đâu phải xương thịt của chàng, đổi lấy em đây! Trong câu nói ấy của Giu-li-ét chứa đựng quyết tâm vượt qua mọi trở lực ghê gớm và mong muốn Rô-mê-ô hãy quên đi mối hận thù truyền kiếp giữa hai dòng họ để đến với mình.

Giữa hai tâm hồn có một sự đồng điệu kì diệu. Nghe Giu-li-ét nói như vậy, Rô-mê-ô mừng vui khôn xiết, chàng tiếp tục bày tỏ: Đúng là miệng em nói thế đấy nhé! Chi cần em gọi tôi là người yêu, tôi sẽ thay tên đổi họ; từ nay, tôi sẽ không bao giờ còn là Rô-mê-ô nữa... Khi Giu-li-ét thắc mắc: Người là ai, mà khuất trong đêm tối, chợt biết được điều tôi ấp ủ trong lòng? Thì Rô-mê-ô vội vàng lên tiếng: Tôi không biết xưng danh cùng em thế nào. Nàng tiên yêu quý của tôi ơi, tôi thù ghét cái tên tôi, vì nó là kẻ thù của em. Nếu chính tay tôi đã viết tên đó, thì tôi xé nát nó ra.

Nhận ra giọng nói của Rô-mê-ô, Giu-li-ét vừa sung sướng lại vừa lo lắng: Tại tôi nghe chưa trọn một trăm tiếng thốt từ miệng đó ra mà tôi đã nhận ra tiếng ai rồi. Chẳng phải anh Rô-mê-ô, và là họ nhà Môn-ta-ghiu đấy ư?... Anh làm thế nào tới được chốn này, anh ơi, và tới làm gì thế? Tường vườn này cao, rất khó trèo qua; và nơi tử địa, anh biết mình là ai rồi đấy, nếu anh bị họ hàng nhà em bắt gặp nơi đây. Nghe lời cảnh báo về mối nguy hiểm chết người ấy mà chàng Rô-mê-ô si tình vẫn khẳng định và thách thức: Tôi vượt được tường này là nhờ đôi cánh nhẹ nhàng của tình yêu; mấy bức tường đá ngăn sao được tình yêu; mà cái gì tình yêu có thể làm là tình yêu dám làm; vậy người nhà em ngăn sao nổi tôi. Như vậy là tình cờ mà cả chàng và nàng đều cho rằng tình yêu của họ chỉ diễn ra trong hoàn cảnh hai dòng họ thù địch chứ không xung đột với hận thù truyền kiếp. Tình yêu nồng nàn, mãnh liệt ấy là hoàn toàn tự nhiên, chính đáng. Rừng rực như lửa cháy, nó thiêu rụi mọi định kiến nghiệt ngã, mọi ngăn trở phi lí để những người đang yêu đến được với nhau.

Séch-xpia ca ngợi tình yêu vì tình yêu là thứ tình cảm tốt đẹp và kì diệu nhất của con người. Có một thi sĩ đã nói: Không có tình yêu hoa không nở. Nhà thơ lãng mạn Xuân Diệu say đắm thốt lên: Từ lúc yêu nhau hoa nở mãi, Trong vườn thơm ngát của hồn tôi. Nhà thơ cách mạng Tố Hữu cũng sáng tác những vần thơ bất hủ ca ngợi tình yêu: Có gì đẹp trên đời hơn thế, Người yêu người sống để yêu nhau. Tình yêu đã, đang và sẽ mãi mãi tồn tại vì nó là nền tảng của cuộc sống nhân loại trên Trái Đất này.

4. Qua đoạn trích “Tình yêu và thù hận” (Trích Rô – mê – ô và Giu – li – ét) của Uy-li-am Séch-xpia, em hãy chứng minh rằng: Ca ngợi tình yêu chân chính của con người cũng chính là khẳng định con người

“Rô-mê-ô và Giu-li-ét” là vở bi kịch nổi tiếng của sách-xpia, nhà thơ, nhà viết kịch thiên tài của nước Anh và của nhân loại. Vở bi kịch dựa trên xung đột giữa khát vọng yêu đương mãnh liệt với hoàn cảnh thù địch vây hãm. Mỗi tình của họ khẳng định sức sống, sức vươn dậy vượt lên trên mọi hoàn cảnh trói buộc con người, mỗi tình đó cũng là lời kết án đanh thép, tố cáo thành kiến phong kiến, nguyên nhân thù hận của tình người, của chủ nghĩa nhân văn. Với những gì được thể hiện trong tác phẩm cũng như qua đoạn trích “Tình yêu và thù hận” có một chân lý đã được chứng minh: Ca ngợi tình yêu chân chính của con người cũng chính là khẳng định con người.

Đề tài tình yêu xưa nay vẫn là đề tài nhận được nhiều sự ưu ái của con người, đặc biệt là người nghệ sĩ. Đó là một thứ tình cảm thể hiện tính nhân văn, nhân đạo cao cả. Tình yêu có rất nhiều cung bậc khác nhau và nó có sức mạnh làm thay đổi cuộc sống. Một tình yêu chân chính là tình yêu mà con người ta đến với nhau hoàn toàn trong sáng, bằng tình cảm chân thành, thực sự, không tính toán, vụ lợi. Tình yêu chân chính còn là biết trở thành động lực của nhau, giúp nhau vượt qua khó khăn. Người ta nói rằng: Ca ngợi tình yêu chân chính cũng chính là khẳng định con người, cũng là vì như vậy. Trước hết vì tình yêu đó là một tình cảm hết sức tự nhiên của con người. Con người sinh ra đã biết yêu: yêu gia đình, người thân, yêu bạn bè, yêu quê hương đất nước, tình yêu đôi lứa. Đó là những tình cảm mang đầy tính nhân bản bởi vậy nên khẳng định tình yêu, đó cũng chính là khẳng định con người. Hơn thế nữa, những người có thể có được tình yêu trong sáng, đích thực, chân chính với người khác thì hẳn đó cũng sẽ là biểu hiện cho một tâm hồn đẹp. Và họ cũng xứng đáng để nhận được sự ngợi ca.

Ca ngợi về tình yêu, Sách-xpia đã đặt nó trong một hoàn cảnh nghiệt ngã: đó là tình yêu của hai con người nảy sinh trong mối thù truyền kiếp giữa hai dòng họ, qua đó nó càng được thử thách và tỏa ra ánh hào quang rạng ngời. Rô-mê-ô và Giu-li-ét, hai người đến với nhau hoàn toàn tự nguyện, vì những mối tình cảm nảy nở không sao cưỡng lại được. Họ đã không để cho những định kiến vốn có của hai gia đình ảnh hưởng đến tình yêu của mình. Tình yêu của họ nảy nở và bùng lên một cách mãnh liệt. Ngay trong đêm gặp đầu tiên ở lễ hội hóa trang, Giô-mê-ô đã quay trở lại để gặp Giu-li-ét, đúng lúc Giu-li-ét cũng đang đứng bên cửa sổ để thổ lộ tình cảm với người mình yêu. Những lời độc thoại của nhân vật được dẫn ra dưới hình thức của một lời dẫn chuyện khiến cho người ta phải cảm động bởi mối tình si mê mà Rô-mê-ô dành cho Giu-li-ét: “Ánh sáng nào vừa lóe trên cửa sổ kia? Đây là phương Đông và nàng Giu-li-ét là mặt trời! - Vầng dương đẹp tươi ơi, hãy hiện lên đi và giết chết ả Hằng Nga đố kị héo hon, nhợt nhạt vì đau buồn khi thấy cô hầu của ả lại đẹp hơn cả rất nhiều (...) chẳng qua hai ngôi sao đẹp nhất bầu trời có việc phải đi vắng, đã thiết tha nhờ mắt nàng lấp lánh, chờ đến lúc sao về”. Cuộc gặp gỡ, đối thoại và độc thoại của hai người được đặt trong một khung cảnh thiên nhiên thơ mộng tuyệt đẹp như để tôn thêm vẻ đẹp của mối tình, của những người đang chìm đắm trong yêu thương, vượt lên trên tất cả những thù hận đang đe dọa, rình rập phía trước. Bối cảnh đêm khuya - trăng sáng với màn đêm thanh vắng và vầng trăng trên trời cao đã tạo ra chiều sâu cho sự bộc lộ tình cảm của đôi tình nhân. Thiên nhiên được nhìn từ điểm nhìn của nhân vật, là thiên nhiên hòa cảm, đồng tình, trân trọng và chở che. Trong đôi mắt của người đang yêu, Giu-li-ét hiện ra như một nàng tiên lộng lẫy, “tỏa ánh hào quang, trên đầu ta như một sứ giả nhà trời có cánh”. Đây là cảm xúc của người đang yêu và được tình yêu đáp lại, cũng là sự cộng hưởng kỳ lạ và tuyệt vời trong tâm hồn của những người đang yêu mà Sách-xpia đã quan sát và nhận biết được. Đó là một tình yêu chân thành, không toan tính, vụ lợi mà rất hồn nhiên trong trắng được cái đẹp của bối cảnh làm nền.

Tình yêu dẫu mãnh liệt nhưng đau đớn thay vẫn không thể thoát khỏi những ám ảnh về lòng thù hận. Nỗi ám ảnh này xuất hiện trong suy nghĩ của Giu-li-ét nhiều hơn, cho thấy nỗi lo lắng của nàng. Trong đoạn trích, đã có tới năm lần trong cả đối thoại lẫn độc thoại nàng

bị nỗi ám ảnh đó đeo bám. Tình yêu trặc trở về sự hận thù, sự nhận thức đó khiến cho Giu-li-ét bần khoản, day dứt, đứng trước những tâm trạng rối bời. Nàng đã không ngần ngại thổ lộ tình yêu mãnh liệt với chính bản thân mình. Nàng tự đặt mình vào trong tất cả những nỗi bần khoản, ám ảnh rồi lại tự tìm cách trả lời để tự trấn an chính mình. “Chàng hãy khước từ cha và từ chối dòng họ của chàng đi”; “Chỉ có tên họ chàng là thù địch với em thôi”; “Nơi tử địa”; “Họ mà bắt gặp anh”; “Em chẳng đời nào muốn họ bắt gặp anh nơi đây”. Với linh cảm của một người phụ nữ, Giu-i-ét đã dự cảm thấy trong tình yêu mình những sóng gió, và nàng lo sợ, không chỉ cho mình mà còn cho người mình yêu. Còn với Giô-mê-ô, chàng sẵn sàng từ bỏ tên họ của mình để có thể đến được với người mình yêu và của chính Rô-mê-ô: “Từ nay, tôi sẽ không bao giờ còn là Rô-mê-ô nữa”; “tôi thù ghét cái tên của tôi”; “càng phải Giô-mê-ô cũng chẳng phải Mông-ta-ghiu”. Nhưng vượt lên trên tất cả, mối quan tâm lớn nhất của họ lại là việc liệu tình cảm của người kia giành cho mình như thế nào? Tình yêu mãnh liệt đến độ cả hai vẫn ý thức được sự thù hận nhưng giờ đây nỗi lo chung của hai người là lo họ không được yêu nhau, họ không có được tình yêu của nhau. Cả hai đều nhắc tới hận thù nhưng không nhằm khoét sâu thêm hận thù mà con hướng tới vượt lên trên hận thù, bất chấp hận thù. Có thể nói, trong đoạn trích này, tình yêu đã không xung đột với thù hận mà chỉ diễn ra trên nền thù hận. Thù hận bị đẩy lùi, bị xóa đi vĩnh viễn, chỉ còn lại tình người, tình đời bao la, phù hợp với lý tưởng nhân văn.

Tình yêu của Giô-mê-ô và Giu-li-ét, đặt trong thời đại Phục hưng, càng có giá trị trong việc ngợi ca và khẳng định con người. Hai con người đó, họ đã sống với tất cả những tình cảm tự nhiên và chân thực nhất của mình, vượt lên trên mọi hoàn cảnh nghiệt ngã, éo le, vượt lên trên thù hận. Tình cảm của họ vượt lên trên bóng tối của màn đêm trung cổ để tỏa ra ánh hào quang rực rỡ. Qua tình yêu đó, Séch-xpia ca ngợi vẻ đẹp trần thế của con người, ca ngợi hạnh phúc do chính con người tạo ra chứ không phải là thứ hạnh phúc hư ảo do chúa trời ban phát. Không chỉ vậy, qua đề tài tình yêu tác giả cũng lên tiếng bênh vực và bảo vệ cho quyền lợi của người phụ nữ. Họ có quyền được yêu và thể hiện tình yêu của mình. Kết thúc vở kịch, hai người yêu nhau cuối cùng cũng đã được ở bên nhau. Họ đã sống hết lòng trong tình yêu và cũng đã có thể chết vì tình yêu. Và cuối cùng, sức mạnh của tình yêu chân chính đã chiến thắng. Hai dòng họ đã tự nguyện xóa đi mối thâm thù truyền kiếp để sống với nhau trong hòa bình. Tình yêu chân chính đã có sức mạnh nối kết con người lại với nhau, xóa đi mọi thành kiến lạc hậu hay hận thù chia rẽ con người; tình yêu làm cho tình người được nối lại; tình yêu nâng đỡ, cổ vũ cho con người tạo nên lẽ sống: “Sống là yêu thương” và do đó, đó luôn là một tình cảm thể hiện tính nhân văn cao đẹp của con người, trong mọi thời đại.

Đoạn trích cũng như toàn vở bi kịch là câu chuyện tình yêu vượt lên trên thù hận của Giô-mê-ô và Giu-li-ét. Thông qua mối tình đích thực ấy, Séch-xpia đã ngợi ca và khẳng định vẻ đẹp của tình người, của tình đời theo lý tưởng của chủ nghĩa nhân văn. Tác phẩm chứng minh cho một chân lý có ý nghĩa không chỉ trong thời đại bây giờ: “Ca ngợi tình yêu chân chính của con người cũng chính là khẳng định con người”.